

heden, forsaavidt den brugte Hartkorn, eller som den, der som Embedsmand havde Tilliggende af Hartkorn, en Deel af Skatten, og at lade den anden Deel af Skatten, som udredes af dens Tiender, falde paa den som Gagekrigsstat, fordi denne Deel af Skatten paa ingen Maade tilsteder den Sammenligning med Beskatningen af de øvrige Landboere, mellem hvilke Geistligheden særdes, som Tilliggendet af Hartkornet gjør det. Og naar vi nu spurgte, til hvilket Resultat vi derved kom, saa fandt vi, at vi ved at tage det Tilliggende af Hartkorn, som Geistligheden har, og beskattede det paa selvsamme Maade, som den øvrige Jord er beskattet, saa vilde de 7665 Ddr. Hartkorn, som ere tillagte Geistligheden, omtrent indbringe, beskattede efter Udkastets Norm, 48,000 Rbd., og efter det, som vi have foreslaaet, 24,000 Rbd., og naar vi beskattede Geistlighedens øvrige Indtægter efter den Scala, som vi have foreslaaet, saa vilde derved indvindes lidt over 16,000 Rbd., hvilket tilsammen vilde udgjøre 40,000 Rbd., eller, naar Udkastets Hovedtanke følges, at hele Skatten skulde bæres i eet Aar, saa vilde det, istedetfor at der i 1848 har ligget 130,000 Rbd. paa Geistligheden, efter vor Maade kun komme til at ligge paa Geistligheden 80,000 Rbd., og nu, nedsat til det Halve, som sagt, 40,000 Rbd., og det forekom da Udvalget — thi den Forskjel, som resulterer af Majoritetens og Minoritetens Anskuelse i saa Henseende udgjør virkelig kun ubetydeligt, som jeg senere skal oplyse — da forekom det os, at Geistligheden, som i 1848 havde været overbebyrdet, nu vilde være befriet for Overbebyrdelse, uden dog at sættes i et saa særdeles fordeelagtigt Forhold som det synes, at Lovudkastet gaar ud paa. Det maa nemlig erindres, at af de 1,022 Præstekald, som findes i Landet, udgjør Indkomsterne af langt over Halvdelen, foruden det Tilliggende af Jord, som de have, ikke 900 Rbd.; der er nemlig 184 Præstekald, hvis Indtægter, Tienden iberegnet, ere under 500 Rbd., 126, imellem 5 og 600 Rbd., 109 imellem 6 og 700 Rbd., 124 imellem 7 og 800 Rbd., og 104 imellem 8 og 900 Rbd., hvad der tilsammen udgjør 647 Kald. Desuden er der 86 Kald, hvis Indtægter udgjøre imellem 900 og

1000 Rbd., saa at af de 1022 Præstekald hert Landet er der ikke flere end 289, som give en Indtægt, Præstegaardens Tilliggende ikke iberegnet, af over 1000 Rbd. Paa samtlige disse Kalds Tiender og øvrige Indtægter, der tilsammen beløbe sig til henved en Million Rbd., vilde efter vort Forslag Gagekrigsstaten falde i meget ubetydelig Grad, netop fordi de fleste af dem vilde rammes med en af Scalaens lavere Sætter. Nu har vel den høitærede Cultusminister gjort opmærksom paa — og jeg nægter ingenlunde, at det har slaaet mig, — at der paa den Maade kunde fremkomme overordentlig Ulighed imellem to Kalds Indtægter og Byrder; men jeg tillader mig at troe, at hvilken Beskatningsnorm man end vælger, saa vil man ved den besynderlige Maade, hvorpaa Præsterne relativt ere stillede mod hinanden med Hensyn til deres Lønninger, kunne komme til ligesaa slaaende Uligheder. Det forekommer mig ogsaa, at det ligefrem ligger i, hvad den ærede Cultusminister har anført — skjøndt jeg maa bede om Forlæbelse, ifald jeg i den Henseende feiler, da det er vanskeligt at opfatte Talsførrelser sieblikkelig saaledes, at man ikke skulde kunne tage fejl — men jeg tillader mig at spørge, om ikke den ærede Cultusminister sagde, at Boeslunde Kald i Sjælland vilde, naar den Scala fulgtes, som den ærede Cultusminister har foreslaaet i Lovudkastet, komme til at betale 93 Rbd., og at Sønderup og Norup Kald vilde komme til at betale omtrent 32 Rbd. — Det forekommer mig, at det var det, som den ærede Cultusminister sagde (Stemmer Ja!). Dersom dette er rigtigt, saa mener jeg, at Boeslunde Kald, som er ansat til 644 Rbd. mere end det andet Kald, der kun er ansat til 1032 Rbd., altsaa ikke mere end 60 pCt. høiere end det andet, vilde komme til at betale 300 pCt. mere end dette; og det, forekommer det mig, vilde være et ligesaa ulige Resultat, som det, hvortil man vilde komme, naar man fulgte den af Udvalget foreslaaede Norm, skjøndt det vilde være det i den modsatte Retning, saa at det vistnok maa indrømmes, at den Veit, som er foreslaaet af Udvalget, i enkelte Tilfælde kunde føre til Uligheder, eller om man vil kalde det, Ubilligheder, hvilke imidlertid noget vilde formindskes, naar man fulgte Minoritetens Ind-